

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364984983248.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

ER har været konsert i byens musikforening; nu skal publikum ned og forfriskes. Folk fra landet kommer ind familievis: tørstig faer foran, børn og undselig moer bagefter; ivrige børn foran, dernæst faer og moer; regerende kone foran, børn og bagest manden for at holde sammen på det hele; eller faer og moer kærligt med hinanden under armen, og børnene hoppende baglæns foran dem. Familierne fra byen er derimod opløste; deres pigebørn kommer ind i lange kæder, ordnede efter som de er veninder til og alle hægtede sammen ved albuerne. Drengene går løse omkring. Men ved bordene samler alle familier sig igen, da det er faer, der skal betale. Løsgængere slutter sig til her og der efter personligt lidende. Varerne bringes. Opvarterne krabber sig sidelæns frem med højt løftede albuer mellem stolerygge, hvorover menneskerygge bulner ud. Moer ser efter børnene, faer passer sit, mellem grupperne råbes begyndelsen til samtaler af dem, der helst vil sidde sammen, og efter at alle er forsynede, sker der en omgruppering. Fædrene og pigebørnene er de første, der skiller sig ud, også konerne søger sammen efter fordragelse, familietanken er opgivet. Så bruser samtalen hæftigt op efter den lange tien stille, småpigerne ler og taler ustandseligt, deres latter stikker skarpt op gennem det almindelige hav af røster. Drengene sidder splittede 13 rundt omkring eller står og gnaver bagdelen mod en bordplade eller en stoleryg; de glør muggent til hverandre, mens de leder efter noget til at begynde med. Ældre damer ser venlige ud, deres underholdning er endnu ikke begyndt. Der cirkuleres stadig, udjævningen tar tid. Gamle mænd tar unge mennesker om skuldrene og flytter dem, faderligt smilende; ungdom gør sig lille og kiler sig frem med en arm forrest til at åbne med. Unge piger nikker og smiler sig frem, ældre koner belægger deres trange vej med omforladelser og godaftener; værdige borgere glør sig alvorsfuldt igennem. Over det hele ruller der bølger af en larm, der ikke ligner nogen anden lyd i hele naturen. Det midterste og tykkeste lag er en ujævnt surrende samtale; op over den knækker sig nu og da en høj, skarp llatter, mens et dybt grin samtidig går til bunds. Det øvrige er en ubestemmelig masse lyd, der klunger endnu mere umusikalsk end en flok råger på en mark eller to rækker køer i en stald.